

Катерина Кальченко

Сім кольорів

над Десною

Сосниця, 2015 р.

**Кальченко К. Сім кольорів над Десною: вірші / Катерина
Кальченко; ред. М. Будлянський. – Сосниця: Центральна районна
бібліотека, 2015. – 40с.**

Поетична скринька Катерини Кальченко

Злетівши, як із квітки, з програмного глибинного катрена, опустилась на обкладинку нової (третьої) поетичної збірки Катерини Кальченко назва «Сім кольорів над Десною».

Для авторки ця збірка, видана на районному поліграфічному рівні, є немов своєрідною скринькою, куди покладені віршовані твори, написані впродовж тривалої часової смуги (отож, звичайно, і не рівнозначні).

«Хай лежать», - коментує поетеса.

«Хай вилежується», - додам я як один із перших читачів збірки.

Ота скринька не лише надійна, а й обнадійлива схованка, бо там є добра основа для майбутньої збірки, виданої вже на іншому рівні і для ширшого кола читачів.

У процесі такого «вилежування» щось другорядне (може, деякі присвяти, що втратили вже первісну суть, дещо з публіцистичних віршів минулого) навіть через саморедагування, зникне, можливо, деякі деталі авторка з часової відстані і з доданого досвіду дещо увиразнить...

А для читача ця збірка – не просто скринька, а окрема поетична територія з розмаїтим ландшафтом і такою ж розмаїтою флорою та фауною. І сподіваюсь, що мандрівка на ту поетичну територію читачу розчарувань не принесе. На тлі відповідності з читацьким ритмом душі, постане образ авторки – непересічної особистості, матері, дружини, трудівниці, в тому числі й досвідченої бджолярки, хранительки сімейного затишку, берегині пам'яті роду і берегині пам'яті тих джерел, із яких вона й понині черпає натхнення і для своїх поезій, і для бажання жити.

Отож побажаємо Катерині Георгіївні органічного злиття отих названих іпостасей, завдяки чому і при колосальній вимогливості до поетичного слова може з'явитися на поетичному обрії своєрідна постать, творчій продукції якої будуть властиві лише їй притаманні ознаки.

Микола Адаменко, член Національної спілки письменників України, лауреат літературних премій ім. Б. Грінченка та ім. М. Коцюбинського, кавалер ордена «За мужність».

І. Любов і гнів

Молитва

Захисти сина, Мати Божа,
Ти від куль вбережи ворожих.
Хай не ступить нога на міну,
Відверни Ти біду в ту хвилину,
Хай вогонь не обпалює – гріє,
Не лиши сина віри й надії
В «молоко», щоб стріляли «Гради»,
Не поцілить їм в нашу правду.
Мужні хлопці – то цвіт народу.
Мати Божа, будь з ними поряд.
Хай сини на війні мужніють.
Протистав смутку й розпачу – мрію.
Розбуди, в кого спить сумління,
Проси в Бога тому прозріння.
Збережи, Мати Божа, сина
Для родини й для України.

* * *

Одні ми, українці, та різні такі –
Селяни, поети, силовики...
Є владці зчерствілі і є робаки,
І є в нас Майдан, що з'єднав на віки.

З Майдану – на війну

Хлопці з Майдану тепер на війні.
Дух їх незламний, бракує – броні
Імперія зла знов бере у лабети,
Ну, що ж ти нам, брате, у спину – багнетом.
За хліб наш і сіль так віддячують люто
«Ввічливі» люди Путлера-Путіна.
Не соняхи-сонце – печаль на полях.
У вирвах снарядів українська земля.

З святим у серці

Архангел Михаїл –
Архистратиг Господній,
Із нечестю борець
За душі благородні.
Хоч ми й не слабаки,
Та все ж задовго спали,
Тому роки-віки
Нас часто розпинали.
Та раптом передзвін
В Твоє престольне свято,
Нас піднімав з колін,
Щоб разом зло здолати.
І молодь прихистив
Із Банкової в грудні,
І в Господа просив
Стійкості підсудним.
Грушевського в вогні,
На Інститутській – кулі...
Весь лютий – у борні.
І снайпери прибулі
Стріляли без жалю
В життя лишень розквітлі...
Архангел, я молюсь
За душі їхні світлі.
У вічність вслала путь
З Михайлівського сотня,
Вказавши нам в майбутть
Дорогу незворотню.

Лютий, 2014 р.

Мачуха пригріє?

В союз загрались комуністи,
Безчинствують сепаратисти,
Пахан з Донбасу й олігархи –
Творці республік і анархій
Як ЛНР і ДНР,
Пак, Новоросія тепер.
Війна іде за жирний шмат
І аргумент там – автомат.
Бандформування в суперечках
Кому коня, кому – вуздечку,
Хочуть урвати й козаки
На чуже ласі бандюки.
Донбас у вирвах, стогне: «Досить».
І вірить: Київ йому простить
За те, що кликав москалів,
В Росії прихистку просив.
Хто кинув матір на поталу,
Росія мачухою стала.

На своїй землі

Цвіт нації обпалює війна,
Її жахіття заповзають в душі.
Табу – на радість, смутку пелена...
Та ми стоїм, ми на своїй земельці, друже!

Вірю

Про армію лінивий не говорить,
Що розграбована вона, відтак слабка.
Про генералів наших лихословлять,
Мов не рішуча в час важкий рука.
Дістала всіх чиновницька байдужість,
Тому і фронт без добрих перемін.
Та протиставим українську мужність
І будем горді за своїх синів.

Грудень, 2014 р.

Ятриться рана

Війна ятриться раною –
Іде мобілізація.
На сході люд поганьблений
І Крим у окупації.
Мізки киплять у Путіна,
Бо ми в Європу прагнемо,
А диверсанти лютії,
Неначе звірі загнані.
Проблем у нас – аж піняться,
На мові спекуляції..
Багатії не діляться,
А чинять провокації.
Силовики підкуплені,
Не знаєм кому вірити.
«Тітушки» недолуплені
Знов вийшли сили міряти.
Москва – неправди рупором
Фальшує ситуацію.
Хоч «Градів» залпи гуркотом
Накрили нашу націю.
Ми – хунта, бандерюги ми –
Так світ весь переконують.
Самі ж прийшли злодюгами
І гріх свій виправдовують.
На блокпостах народу цвіт
Із Богом в серці, з вірою.
За нами правда, і весь світ
Гордиться Україною.

Червень. 2014 р.

В однім кулаці

Добровольці й армія – як пальці на руці,
Мають бути єдині, в однім кулаці.
Не страшні нам «Смерчі», сеперів «котли»,
Як стають пліч-о-пліч сестри і брати.

Учимося любові

Мироточить з ікони святий,
У соборі в сльозах Божа Мати.
Вірить в нас Радонезький Сергій,
Помолімось і ми їм зятято.
Мироточать ікони в церквах
Українського патріархату.
У печалі Отець в небесах –
Брат ізнов посягає на брата.
Боже, нам Україну храни
Від підступного Каїна–ката.
Братовбивчу війну зупини
І навчи нас любити і прощати.

Грудень. 2014 р.

* * *

Знайдене фото на полі бою –
Рідні, дітвора, дружина...
Ранкова роса згіркла сльозою
І скрапує... на домовину.

Герої не вмирають

В обіймах хмар сльозоточивих
Іде з «двохсотими» конвой.
Накрила хлопців смертна злива.
Ми знаєм: кожний з них – герой!
Не в камуфляжі рух машинний –
В жовто-блакитних прапорах
Скипає кров у побратимів
І гнів, і біль скипа в серцях.
Вони – за єдність України,
Їй кожен з них заприсягнув –
Боротись з ворогом до згину,
Щоб в бублик «князя тьми» зігнуть.
Одна родина – Україна,
Ти проведи в останню путь.
«Небесна сотня» їх зустріне
Й живим героїв не забудь.

Грудень. 2014 р.

В огні

Вкраїну маємо в огні,
Із діркою в кордоні.
Дочка в далекім вигнанні,
А син десь у полоні.
Нам кажуть: треба потерпіть
В ці лиховісні миті.
Посієм жито – будем жить
Найкраще всіх у світі.

Істина в двох рядках

Патріотизм і боягузтво –
Як процвітання і банкрутство.

* * *

Брак самореалізації
Згубний, як радіація

* * *

Від меншовартості до звеличення нації
Довгий шлях спотикань і руйнації

* * *

Переживем всі біди і незгоди,
Як усвідомим себе одним народом.

* * *

Знялись мої мрії у вись-високість,
Та знизу гукають: «У небі – ти гість...»

* * *

Заблукали мислі в лабіринтах мозку,
Не шукай намарне виходу туди,
Де, не дочекавшись, гасне свічка з воску...
Не шукай пригоди – не знайдеш біди.

* * *

Молодята чубляться й знову любляться
... Після нокаутів тайм ауті.

* * *

З роками піднімаємося вище –
А падаємо... на кладовище.

* * *

Закону двомовностей ратифікація –
Мовна сусіда колонізація.

* * *

Бунт проти традиції –
В майбутнє інвестиції.

* * *

З дрібниці – наслідок печальний.
Кінець насправді ж не фатальний,
Без розуміння – не повчальний.
Черговий випадок банальний.

* * *

Святість... гріховність
Під грифом «секретно»,
Хибне сприймання,
Облуддя конкретне.

II. Про біле і чорне

Ми – українці

Тернистий шлях до вільного життя,
До вільної окремої держави! –
Покривджені з козацького буття
Хоч важко, та ідемо ми до слави!

Історія з корінням в давнину,
Де – Сокіл Род, Дажбога творчі будні?
Могутню силу, бруним в множину,
Бо ми ж бо є безсмертні, волелюбні.

Князівські війни, чорна татарва
Як ворони, клювали цвіт народу.
Литва і Польща, а затим Москва
Забруднила криниці мого роду.

Та нація – нарешті ожила
Не знівельована, і мови водопілля -
Державність – історична складова,
Духовність – із далекого Трипілля.
Грудень, 2005р.

Наш Тарас

Стоїш ти гордо, наш Тарасе,
А до твоїх гранітних ніг
Кладе вінок державне панство,
Не розуміючи свій гріх.

Приймать дарунки супостата
Тобі чужим завжди було.
Що продає сестру і брата
І губить місто, і село.

Реве та стогне Дніпр широкий.
І щоб ми мором не лягли,
Коли ж у душах буде спокій
Скажи, Тарасе, наш коли?

Сосниччині

Ти є у нас – і ми щасливі.
Мій край – любов одна на всіх.
Нехай же вітер сивогривий
Гуля на обширах твоїх.
Де меду повнії відерця,
Життя невпинно б'є ключем.
І хай надія в твоїм серці
Сльозиться радісним дощем.

Мій край

Ти в серці піснею – Полісся,
Беріз чаруюча краса...
Медовий верес на узліссі,
На травах – вранішня роса.
Туману сивого сувої
На лозах, луках і воді.
У річку місяць яснозорий
Пірнув, мов лебідь молодий.
Сумує ліс, тремтить в негоду,
А зійде сонце – ожива.
На повен зріст казкова врода
І у кожній квіточці – дива.
Зелені хвилі котять трави,
Із них би ткати рушники.
І вечорів ясні заграви,
І трепіт юної руки.
Усе у спогадах і мріях...
Поля у гречках і житах
Тремтить сльозиночка на віях,
Мов наша бджілка золота.
Із пасік знов запахла медом
Моя довженківська земля,
Що хлібороба і поета
На добрі справи окриля.

Навіяне майданом 2013 – 2014 р.р.

Розчарували сподівання.
Майдан не перший чи ж останній?
За кращу долю, мрії, волю,
За гідну працю і життя,
За європейське майбуття!
Ні, ми не станем на коліна,
Йдемо під гімном України.
Насильства розривати пута
Суспільство в нас давно розкуте.
І прапор наш – жовто-блакитний.
Свого народу символ гідний.
Єднає сила духу, братства
З часів і вільності, й козацтва.
Московський зашморг не затисне,
Бо з серця йдуть свобода й пісня.

Плекали надії марно ми

Я бідами ще не здолана.
Є – глузд, й не без талану.
Болить мені за знедолених,
І осквернену весну.
В народу із депутатами
Є спільні, певно, шляхи.
З отриманими мандатами
Нових набувають гріхів.
Нелімітовані зручності...
То для простих норматив.
І передвиборні гучності
Не досягають мети.
Вестиме нас плутократія
То нам слабкий поводир?
Оманлива ти, демократіє,
Безладдя та брак довір.
Плекали надії марно ми.
Не справили їх самі.
Зігріті не будемо блазнями.
Не будьмо ж глухі і німі!

Січень 2009 рік

* * *

На Банковій гамір –
В провладницьких скрута.
Вінець непокори –
Доконуєм спрута.
На берег – з стихії,
Під ноги, у пута.
Така то є воля
Народу розкута.

Січень, 2005 р.

У музеї Довженка

Біленька хата, стара стодола,
Садок в садибі і журавель
Скрипить, ще служить, хоча і кволий.
(Старий сумує, бо без дітей).

Колиска в хаті давно схолола,
Не чути сміху в ній і плачу.
В музей приходить уся довкола
Вкраїни гордість отут відчуть.

В сім'ї селянській, в день вересневий,
Як пахло грушами у садку,
Він народився в хиткій оселі,
Щоби звеличить Десну – ріку.

Довженка постать непересічна,
Як незвичайна й життя ріка
Можливо, в чомусь і протирічна
І небезгрішна, та не слизька.

Вдивлялись в душі глибокі очі –
І світ побачив наш колорит.
В козацький острів у степ, у ночі –
Від запорожців – палкий привіт.

Цвітуть жоржини і чорнобривці.
Нектар солодкий комахи п'ють.
Тепло даруєм митцю в річниці.
Талант шануєм, бо в ньому – суть!

Хамелеони

Колись – червоними були.
Ще – біло-голубими.
Ось – в помаранчі розцвіли,
Народе, знехтуй ними.
Хамелеони от і все.
Такими вони й будуть.
Хтось правду у народ несе,
Хтось зрадою нас губить.

Війна. Родинний епізод болю

У генетичній пам'яті моїй
Є роки, в яких нема порогів.
Приходять в сни реалії подій –
Війни страшні печалі і тривоги.

Спливає у мені підступний жах –
Згустком сконцентрованого болю.
На рубежі у Пінських болотах
Напровесні вирішувалась доля.

Невідворотній перелом настав.
Від Сталінграду хід війни зворотній
Потроху регіт варварів стихав,
Та їх жорстокість множилась істотно.

Прикладом в спину, з окриками : «Шнель!»
Озаричан штовхали в невідомість, –
В болото на сімнадцять діб з осель,
Під обстріли із двох сторін натомість.

На лінію, де наступ наростав,
Старих, малих – всіх кинули вмирати.
Отам спочили баба і сестра,
Живі лишилися все ж брати і мати.

Рідня, народжена для праці і добра,
Отам зосталась, вічний їй спочинок.
У Білорусії таких незлічно втрат,
Фашисти жертв ніколи не лічили.

Сосницькій бібліотеці

У філософію – томи,
В легенду – відзвуки сурми.
А історичні сторінки
Вас проведуть через віки.
Із сьогодення – в давнину:
До витоків, у сивину.
Фантастики часу машина
У майбуття лине нестримно.
В штормах – вітрильні кораблі.
Там ви – біографи Землі, –
Герої і мандрівники
Географи, дослідники.
Любов в романах – із життя:
Шалена пристрасть, забуття,
Назад, в реальність вороття,
Розчарування, каяття.
У шафах – спогадів ряди
З часів воєнної гряди...
Є – словники й довідники,
Путівника й пісенники.
Ще – сьогодення вісники
З портретами політиків.
Журнали і тижневики
З рецензіями критиків.
Скарби у різних політурах
Вам подадуть жриці культури:
Тамара, Тоня, Ліда, Віра.
Ви заслужите у них довіру.
До вікових надбань ключі –
У них для кращих читачів.
Тож, як і вчора і надалі
Чекають вас в читальній залі
Зразки духовності й моралі,
Отож, моє українське братство,
Шануйте книгу – то багатство.

Вибори в парламент

Що за галас в Україні? –
Вибори у раду.
Вже не ті червоні нині
Не бачить їм влади.
Скільки партій тих та блоків,
Котрі брешуть вперто?
Обіцяють в стислі строки
Почате завершить.
Обіцянками годують
Вже не рік, не другий
Теремки собі будують
Черті недолугі.
На народ їм наплювати –
В них нема й платформи,
Та прийшла пора кричати:
Дайош, нам реформи!
Вже й злочинці пруться в уряд
Зате в вишиванках.
І собі подібних гудять
З вечора до ранку.
Оберемо гідних нині,
Оновим парламент.
Закладемо в Україні
Європи фундамент!

Лютий, 2005 р.

Святий Миколай

Забілили полотном озера
І завальсували заметілі,
І у далечінь земля простерла
Звивисті й прямі дороги білі.
З Мірлікійська Миколай приходить
Лагідний і стриманий учитель.
Чудотворця істина приводить
До страждених в хату і обитель.
У смиренні він придбав високе
І убогість – міра його щира
Дітям він являється щороку,
Щоб обдарувать любов'ю й миром.

Не без єхидства про багатих і бідних

Розумний ти – якщо багатий.
Хто бідний – той дурному брат.
І байдуже де гроші взято –
Важливий завжди результат.

Машини, вілли, гроші, пійло –
Натішиться багатий всім.
Бідняк борги віддасть насилу
Все ж вдовольняться і цим.

Горбом багатства не надбаєш
В часи реформ і перемін.
Хіба хребта собі зламаєш,
Та руки стануть до колін.

А із зарплати, ой, багато
Віддати треба платежів.
Ще й на підручник треба мати,
На м'яч дитині не чужій.

Прибутки менші, ніж видатки –
Кінці з кінцями не зведеш...
І, не дай Бог, при цих нестатках
В якусь хворобу убредеш.

В лікарні – дорога підмога.
Не стачить пенсій і зарплат.
Беруть, хоч бачать, що до Бога
Душа вже ближчає встократ.

То ж будь здоровим і багатим
Усупереч реформам цим.
На зло керманичам триклятим –
Не будь ти бідним, лихо з ним.

2000р.

Слугам нечистого

На дні, у мороці несито
Нечистий прядиво пряде.
Ох! Скільки ж труєних обвито
В павутті зла нас уже є.

Він ніби смерч, що рве з корінням.
Ламає, трощить, або ж гне.
То тлінь нашле й смердить створіння.
Ще – палить молодість вогнем.

Він скрізь, він є, володарює.
З утроби ницість виверга.
І над чеснотами глузує
В пошані – збочення гріха.

У забутті і безнадії,
Із наркотою, в дурмані,
Без погляду, як і без мрії
У ілюзорнім напівсні.

В очах – мутна страшна безодня,
З багном, що всмоктує на дно.
Ми, діти Божі, небезродні
Тобі наш виклик, сатано.

Березень, 2004 р.

Іронічне

Чоловіки у дефіциті –
Голодні вівці – вовки ситі.
Від надміру переїдання
І без потреби в полюванні –
Вони диванними стають
Та й там лише жують, жують.

* * *

Сусід багатий – звинуватим.
В нас глузду мало – винен він.
Ми вміємо провокувати
І в той час хочем кращих змін.

* * *

Економіку виведуть з кризи
Олігархи та інші мармизи?
Певно, будемо довго ми бідні –
Зі статусом: безробітні.
2004р.

Примирення

Шукаймо точок дотику.
Забудьмо про незгоди.
Примирення методику
Мені, тобі, народу!

Набридло, досить викликів –
За людяну угоду.
Чимало гуль від вибриків
На заході і сході.

Як з розумом гараздиться
Без галасу, з підходом
Нам не страждати – радиться
Хто зверху, хто зі споду.

Верхи, шануйте бідний клас
Пихатість не йде в моду.
Бо винятковість – не для нас
Козацького ми роду.

Пліч-о-пліч у буремний час
Розвіємо негоду!
Отстоїм плюралізм – для мас,
Для творення – свободи!
Грудень, 2006 р.

Поезія – улюблена тортур

Що змушує шукать слова
Тебе вдумливо похмуру?
В потугах вічних голова...
Не зірве «дах» від каламбуру?
Думок сувої розгортаєш.
В дебати подумки вступаєш,
Себе безжалісно шмагаєш,
Відверто лізеш в авантюру.
Глухому хочеш щось сказати? –
Без шансів, нащо блефувати.
За програші себе картати,
Чи здужиш непосильну фуру?
На голову меча шукати?
Тебе ж бо будуть шельмувати!
Тобі й на паперті стояти
Як з мила видуєш халтуру!
Поета змушують слова
Приймать улюблену тортур.
Букет, мережива, дива
Витворює блаженний з дуру.

Лютий, 2006 р.

Газова війна ?!

З газифікації – в дровофікацію
Ведуть політики бідний народ.
Краще вже холод, ніж скорена нація.
Що нам інфляція, з нами є СОТ!

За протиправні маніпуляції
Відповідаємо в котрий раз ми.
Про неналежні координації
Кажуть, не вперше морози зими.

Гасла набридли, потік інформації.
Видно облуддя й такий ось фінал.
Відповідальності ну і ще рації
Хоче для себе від влади загал.

Заборона слова

Ненадруковані слова,
Цензури клятї перепони.
Які ж насправді тут дива? –
Були і є сумні закони.
Шевченко – мученик – поет –
Страждав за кожне слово.
Не зупинити його злет
І вічну, рідну нашу мову.
Бувало всього. І терор
Свій слід лишив в літературі,
На Колиму – не на курорт –
Ішли митці на муки й кулі.
Косинку за його слова
Розстріляно. Згинув і Драйхмара
Та рідна мова все ж жива
Хоч час від часу – чорна кара
Гонгадзе... (ой, як час біжить!)
Сказав не те, то буде знати!
Де голова його лежить?
Чом тіла не ховає мати?
... Свое я слово теж скажу!

Змарновані роки?

Бідують українці по світах.
У розпачі курличуть небеса.
То – болі земляків і їх жалі
Розносять по домівках журавлі.

Кровинок не голублять матері.
Прислуга добра з них в Італії.
У простір – на добраніч, дітворі...
Сеньйори сонно вловлюють старі.

На чужині – змарновані роки
І віртуальні у дітей батьки.
Знов зайве покоління підроста
Для кого ж Україна молода?

Лютий, 2014 р.

Моя свіча

Сезон, він знову поглина свята.
Всі визначені дні, події.
Переплелися весни і літа
Як сум і радість, сподівання й мрії.

Диктує той сезон, я все пишу.
Наказує – виконую накази.
І день-у-день на пасіку спішу
Нерозуміння чуючи щоразу.

Спілкуюсь з бджолами частіше, ніж з людьми,
На пасіку – звірята більше вхожі,
Веселі райдуги, ще Зевсові громи
В житті гуркочуть, і без них не можу.

В снігах проталинки – то знак, пташок приліт.
Ось першу пісню куликову чую.
Бджолиний життєдайний йде обліт, –
І я із ними також дебютую.

Робіт багато – рук не вистача,
Щодня і радість і щодня тривога,
І моя доля – воскова свіча
Горить яскраво, наче віра в Бога.

Картопляна Сосниця

(жарт на повному серйозі)

До картоплі горнеться
Трудівниця – Сосниця.
Лютий ще в календарі –
Та картопля в голові.
Березень настане –
Тісно в хатах стане.
У теплі, на стелажах
Ростки пнуться на очах.
Десь, до Благовіщення
Рухи іще стихені.
Після – перший хтось орнув –
Всю Сосницю сколихнув!
Забігали, зашуміли,
Загули, мов в вулику;
І на свою нивку
Садять «сороківку».
Хтось гнояки вклав по тонні
На кожну, на сотку.
Хтось помет – в лунки по жмені
Та й – добрив щепотку.
Оборались, обсадились.
І на тому і змирились.
На Івана і Петра
Гичку прихопило.
Люди трусять щось з відра –
Лихо не зломило.
Сосничани – земляки –
Українська нація.
Нам морози не з руки,
Та все ж – не радіація.
Виростим крохмалисту –
Не вміститься в жмені.
Продамо, та мало щось,
Брязкає в кишені.
Хтось помре на полі,
Мов солдат в бою.

Дітям нема волі
Змалку... у гною.
І немає виходу,
Іншого нема.
Від сходу до заходу
В праці – задарма.
Поцінять картопельку
Три кіло на руб.
Візьмем макароників
В міняйлів на зуб.
Доле наша, доленько,
Яка ж ти гірка.
Картопля-неволенька
Хрест наш до горбка!

Альфонс

Не лицар, не воїн –
Альфонс, сутенер?
Зухвалість не зброя –
Він не джентльмен.
І не мисливець,
Хоч здобич в руці.
Полює сміливець
На гаманці.
Жінками жонглює,
Неначе циркач.
Відверто глузує
Сердець обкрадач.
Де гроші і зверхність –
Складний індивід,
Бо то на поверхні –
Корисливий вид.
Як лестоці з грою –
Втікай, шарлатан.
Мета у героя –
Нажива, обман.

Бджоли

(гумореска)

Дивак солодкий любив мед,
Як закортить йому бувало,
Снує, мов човник, взад-вперед,
Так, ніби щось його спіткало.

Довгенько думав, міркував,
Надумав пасіку придбати.
Теорії знання вже мав,
На практиці ж був слабуватий.

Купив потрібний інвентар:
Стамеску, димаря та сітку –
Усе, щоб взяти божий дар,
Цілюще диво – для ужитку.

Був гарний день, приїхав син –
Подвійна радість в його хати.
Чарина є, м'ясе і хрін,
Дзижчать в садку бджілки завзяті.

Ідилії хвилині ті
Могли б тривати іще довго
Та є незвідані путі
Нам послані єдиним Богом.

Ідею першим хто подав
Піти на пасіку, не знаю.
Під хмелем трохи, гордо став
Над вуликом, а син – той скраю.

Не боячись, дивак скидав
Дашок, в прополісі тряпчину.
Димів димар і не згасав
У цю погожу Божу днину.

В гнізді дзвеніло і гуло.
Та тільки-но прийшла загроза
На поготові все було
І жала, й войовничі пози.

Стамескою ледь колупнув
Стільник найважчий, повний меду.
У пальці жалами вштрикнув
Злий рій, обсівши руки щедро.

Забув нещасний про димар,
Відмахувавсь, дув перегаром.
Не бачив син бджолиних хмар –
Відчув відразу їхню кару.

Стріляли жалами у ніс,
Стріляли спереду і ззаду.
В картоплю ніс напевне біс –
Обох, а зверху ніби градом.

Боліло тіло і пекло.
Стогнали двоє в картоплищі.
В судомі ноги їм звело,
Навіть опухло те, що вище.

Багато б бджолярів було,
Якби не жалилися бджоли.
На всіх подвір'ях би гуло,
Пропах би медом світ навколо.

* * *

Присвячується М.П.Ковальчуку

Поліський хлопчина,
Юнак, чоловік.
Прослалась стежина...
В років довгих лік.
Простого замісу.
Син поля й ріки,
Де аура лісу –
І ми – земляки.
В життя уплітались
Пісень спориші,
На ноти поклалось
Зігрите в душі.
Поезії щирі –
І танго, і вальс...
У вічному вирі
Кружлятимуть нас.
А хвилі зрізають
Відважні стрижі,
До неба злітають –
Їх рух – віражі.
Хай сонечко сяє
Для вас золоте,
Нехай не лишає
Натхнення святе.

Привітання В.Є.

Будьте гарним і здоровим
З міццю дуба із діброви.
Ви, помазаник весни
А ще славний син Десни.
Рівнодення, сорока,
Дня прилету кулика
Та бджолиного облету.
Крил міцних, крутого злету!
Ще вкладу у ці рядки
Первоцвіту квіточки.

2006 р.

III. Погоничі вітрів

Травневий день

Веде мене травневий день в дорогу,
Хоч уже серпень, літа день медовий.
Не думала, що в пам'яті донині
Повисне неба купол синій-синій.
Привітний завше погляд сонця гріє,
Хоч іноді й дощить з очей краплисто.
Конваліями світ увесь біліє
Луки довкіл в квітковому намисті.
Святкові верби – в пасмах ніжнолистих,
Скрізь з оксамиту трепетні знамена.
У спектр з відтінками, та пісня ніжна, чиста
Лились у світ, як музика зі сцени.
Горіло вогнище – любові осередок,
Там пламеніла віра і надія,
Блаженство знав далекий дикий предок,
В гармонії тамуючи стихію.

Біля озера Десняк

Перевеслом веселки всміхається небо.
Весна одягається в ситці й шовки,
Мінливий Десняк чимось схожий на тебе
Такий же весняний і такий гомінкий.

Неначе із юні яскраві суцвіття.
Із тих із далеких одвеснених літ.
І очі у очі, і поглядів миті
І спільного щастя ясний первоцвіт.

* * *

Солодкої ниви ясні трударі,
То казки творці, чарівні бджолярі.
Виблискують крила розумних комах
Їх кличе до праці небесна сурма.

Ведмедик-ласун до дуплянки поліз
То Сосниці герб, неспалимий наш ліс.
Лоза де цвіте, крушина, іван-чай,
Малина та іншого цвіту розмай.

Акації грона – медів урожай.
Божественним дивом багатий наш край.
Весною і влітку живуть по зорі
Без змін вартові, диваки – бджолярі.

На дерево роду сів рій неспроста,
Бо в Митченках наш родовід проростав.
І дух Прокоповича з роєм витав
Продовжити справу – священна мета.

Солодка професія – крила і дах,
Жива філософія мудрих комах.
Щоб бджіл підкорити, щоб знати свій шлях,
Ми дивимось в небо, йдемо по зірках.

Січень, 2007 р.

* * *

Вечорова тиша. Сонечко сідає.
Котиться за обрій у багряннь-імлу.
Солов'їна пісня тишу розтинає
Підморгнула зірка стомленім селу.
Літній день, як вічність, на вітрах настояв
Силоньку і вроду вечору віддав.
Туманцем на трави виславсь сивиною...
Під шатром вербовим тихо хтось зітхав.

* * *

Погоже літо сонячне й привітне.
На струнах райдуги дощами виграє.
Барвисту вимальовує палітру,
Де чорне й біле, як життя моє.

* * *

З відлетом ластівок мінлива
На хмарах осінь приплива.
І пісня струн – дощів щемливих –
У душах смуток сповива.

* * *

В штормах вгорі верхівки сосон,
В свинцеві хмари дмуть вітри.
Дощі лініють небо в косу.
Заосенілої пори.

* * *

Мрячило, дощило, лило.
Блискало, гриміло, гуло.
Лелече зірвало кубло –
У покрутило, і понесло...

* * *

Душа, мов пташка,
В снах додому лине,
Де вже дитинства
Вичахла руїна.
Обійстя там святе моє, родинне,
Землі тримається корінням.

Колискова

Сонечко щокате, покотилось спати.
Зорянії шати нічка буде ткати.
Легкі, як перинки, подушки-хмаринки.
Дитиноньку мати буде колисати.
Малеча дрімає, очки закриває,
Місяць в небі сяє, сон оберігає.
В довгі павутинки, плете сон годинки.
Нічні чарівниці лагідно всміхніться.
Догляне біленьких коників гарненьких.
Зіронецька Денниця, сонечка сестриця.
Пробуджене мило – засяє світило.
І ступить світанок тихенько на ганок.
Нехай поки спиться, день радісний сниться.
Пташинці-жаринці й маленькій дитинці.

Зима

Холод стискає плечі
Грубо і недоречно.
Зривисто дме щодуху
Вітер ну, прямо в вухо.
Віхола із розбігу
Крутить спіралі снігу.
Сплутує крок – не йду.
Гадає, що упаду.
Погляд студений неба.
Байдужий до всіх, до себе
Світла, зірок, нема –
Ну і крута ж зима.

* * *

Нестерпна зрада у собі –
Хиткі стають переконання.
І ти з собою в боротьбі –
Тебе ж твоє вража кохання.
Гріх з протиріччя пророста...
Та заперечити не в силі.
Ніхто із нас. Страждання нам –
Блаженні шлють любові хвилі.

* * *

Прогнувся дах, позападали стіни.
Ще б наче й хата, та уже не та, –
Зітлів поріг. Із нехворощі віник
Тепла останні крихти виміта.

Ялинка

Дитинство прокидається в мені.
Коли на землю пада тихо сніг.
Думки мої, як лижі по лижні
Спішать в село, де батьківський поріг.

У хату незачинену зайду.
Вітальне слово кожному знайду.
До родичів в обійми упаду,
І про життя розмову поведу.

Ялинка височітиме в кутку.
Там дід Мороз з гостинцями в мішку
Окрім цукерок, ще чогось припас,
Бо насмак знає кожного із нас.

Сестра моя отримає книжки,
Мені він подарує вулики.
Метали кольорові – то братам.
Слова подяки із мішка – батькам.

2007 р.

* * *

Котить хвилі по житю вітер –
Аж за обрієвий кордон.
Роздуває пилок по цвіту –
З співом жайвора в унісон.

Розлило по просторах літо
Хвилі ніжності і тепла.
Виростає з любові жито,
Щоби стать колоском добра.

* * *

Твої очі зоряні –
Небесні світи.
То любов нескорена
Проситься прийти.
Повним млості поглядом,
Чистим, наче сніг.
В снах – солодким стогоном,
В обіймах міцних.

* * *

Відмови в плотському –
Баталії з собою.
Напруження
Благопристойність май.
Що аскетизм
Порівняно з любов'ю?
То втрачений земний
Навіки рай.

* * *

Ти подививсь – душа зів'яла,
А хтине тіло ожило.
Я так чекала, так чекала,
Тобі лиш берегла тепло.
Та почуття тримаю в путах,
Боюсь відкрити серце враз.
Гірка розплата за розкутість.
Цвіте ж кохання тільки раз.

* * *

Ми удвох у обіймах вербових.
Хмарку місяць серпом підчепив.
Цвіркуні десь у травах шовкових
Дзвенять на ліричний мотив.
Губи в губи – і слова не треба.
Обопільне бажання горить...
Засоромилась зірка у небі
І зронила нам «гірко» згори,
Війнув вітер з лугів – і медово
Літній вечір до нитки пропах.
Чи то ти, чи то крила любові
Несли в трави мене на руках.

Липовий цвіт

Не сидиться вдень у хаті,
У висках пульсує кров,
Жовті китички пухнаті
З лип чарують знов і знов.
Де не йду, там спотикаюсь,
Захмеліла голова.
Бджолами у цвіт впиваюсь
І сміюся, як трава.

* * *

Жовта заметіль –
Жовто-щемний стиль.
Падає до ніг
Листя, ніби сніг.

Холодом лягло
Те, що мить жило.
Услались вітри
Листям догори.

* * *

Осінній ліс осиротілий, голий.
Підстилка влєжана і сонця промінь кволий.
І зваблює мене він у ці дні
Віночком опенят на трухлім пні.

* * *

Підперезала річка берег
Задрав він голову, мов селех,
І дивиться у даль далеку,
Куди ж побігла річка легко.

Лінії

У зелених лініях верби
З'явилися золотисті пасма-хвилі.
Осика за якихось дві доби
Пофарбувалася наспіх в новім стилі.

Звисає фантастичних кольорів
Широка панорама «В небі – гори».
Хизується вершинами з снігів
На неозорих осені просторах.

Чоловікам

Без вас – невішені й самотні,
Сіренький світ і нервів шал.
Вчорашній настрій йде в сьогодні
Все шкереберть і скрізь обвал.

Ви – в наших мріях, сподіваннях, –
І свіжий в спеку вітерець
Без ваших пестоців, кохання,
Як без світильника вінець.

Ви – смутку й радості серпанок.
Натхнення творчого запал.
У любощах і ніч, і ранок,
Як кришталю дзвінкий вокал.

* * *

Яскраві батіжки погоничів нестрогих,
Маленьких пастушків – завітчані шаблі.
Блакитні береги липневої дороги
Розгойдують теплом захмелені джмелі.

Весніє!

Біліють котиками лози,
Небавом радо зацвітуть.
З ліщин, що стали при дорозі,
Пилочок бджілоньки беруть.
Запахли бруньки на тополі
І клен дарує диво-сік.
Весніє в лісі і у полі,
І на роздоллі наших рік.
Зима ж нагадує про себе
Зчорнілим снігом у ярах.
І теплі сонечка із неба
В долоні ловить дівтора.
Десна скресає, і розкуто
Розправить плечі-береги.
Зійде стара зимова смута
З душі лугів.

* * *

Всміхається весна у лісі первоцвітом,
Співає бджолами і ластиться теплом.
Озвалась птаством з-під небес привітним
І на річках заплюскала веслом.

Невідворотнє

Знову білі шапки снігу,
Хоч весна не йде – летить.
В день похилить на відлигу
В ніч морозом потріщить.
А насунуть хмари сірі,
Налетять стрімкі вітри.
І завіхолить, засіє,
Та усе це до пори.
Йде весна. Весні – дорогу!
Середульший її син –
Квітень вже зіп'явсь на ноги,
Набирає зросту й сил.

Від душі

Щедрого сонечка
З Божою ласкою!
Зичу здоров'я всім,
Доброго настрою.
Сповнені будьте
В житті устремлінь.
Справи примножуйте
Для поколінь.
Мудрості, стійкості
Вам назавжди!
Хай надихають
Вас щедрі сади.
Будьте багаті,
Мов горда Десна
Ніколи не в'яне
Хай ваша весна.

Вечори дитинства

Вечори зимові, ви так схожі
У моїм дитячому селі.
В хаті – вся сім'я і образ Божий,
Мама з татом – строгість і жалі.
Теплий подих груби зігріває
Мешканців нехитрого житла.
І за плечі маму обіймає,
І мого торкається чола.
Білі стіни в рушникових квітах,
Наче сув'язь літа і весни.
І в душі від того стільки світла,
Що просяє душу з глибини.
Ну а поки в кожного турботи:
«Зінгером» матуся стукотить,
Валянки – то батькова робота,
Ми ж мандруєм у книжковий світ.
Квашеними яблуками пахне,
Хлібом у куточку на столі
І узваром, що в горнятку чахне
Спогадом про груші на гіллі.

Зміст

Адаменко М. Поетична скринька Катерини	
Кальченко	3
<i>I. Любов і гнів</i>	
1. Молитва	4
2. Одні ми	4
3. З Майдану – на війну	5
4. З святим у серці	5
5. Мачуха пригріє?	6
6. На своїй землі	6
7. Вірю	6
8. Ятриться рана	7
9. В однім кулаці	7
10. Учимося любові	8
11. Знайдене фото	8
12. Герої не вмирають	8
13. В огні	9
14. Істина в двох рядках	9
<i>II. Про біле і чорне</i>	
1. Ми – українці	11
2. Наш Тарас	11
3. Сосниччині	12
4. Мій край	12
5. Навіяне майданом 2013-2014р.р.	13
6. Плекали надії марно ми	13
7. На Банковій	14
8. У музеї Довженка	14
9. Хамелеони	15
10. Війна. Родинний епізод болю	15
11. Сосницькій бібліотеці	16
12. Вибори в парламент	17
13. Святий Миколай	17
14. Не без єхидства про багатих і бідних	18
15. Слугам нечистого	19
16. Іронічне	19
17. Сусід багатий	20
18. Економіку виведуть з кризи	20
19. Примирення	20
20. Поезія – улюблена тортюра	21
21. Газова війна?!	21

22. Заборона слова	22
23. Змарновані роки?	22
24. Моя свіча	23
25. Картопляна Сосниця	24
26. Альфонс	25
27. Бджоли (гумореска)	26
28. Присвячується М.П.Ковальчуку	28
29. Привітання В.Є.	28

III. Погоничі вітрів

1. Травневий день	29
2. Біля озера Десняк	30
3. Солодкої ниви ясні трударі	30
4. Вечорова тиша	31
5. Погоже літо	31
6. З відлетом ластівок	31
7. В штормах вгорі верхівки сосон	31
8. Мрячило, дощило, лило	31
9. Душа, мов пташка	31
10. Колискова	32
11. Зима	32
12. Нестерпна зрада у собі	33
13. Прогнувся дах, позападали стіни	33
14. Ялинка	33
15. Котить хвилі по житу вітер	34
16. Твої очі зоряні	34
17. Відмови в плотському	34
18. Ти подивись – душа зів'яла	34
19. Ми удвох у обіймах вербових	35
20. Липовий цвіт	35
21. Жовта заметіль	35
22. Осінній ліс осиротілий	35
23. Підперезала річка берег	36
24. Лінії	36
25. Чоловікам	36
26. Яскраві батіжки погоничів нестрогих	36
27. Весніє	37
28. Всміхається весна у лісі первоцвітом	37
29. Невідворотне	37
30. Від душі	38
31. Вечори дитинства	38